

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 października 1985 r.

w sprawie tworzenia zakładowych systemów wynagradzania przez przedsiębiorstwa przemysłu węglowego.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. Nr 5, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy przedsiębiorstw przemysłu węglowego, zwanych dalej „przedsiębiorstwami”, których pracownicy są objęci zasadami wynagradzania określonymi w uchwale nr 250 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1982 r. w sprawie zmiany niektórych zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przemyśle węglowym.

§ 2. Do przedsiębiorstw stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. Nr 5, poz. 25), zwanej dalej „ustawą”, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia.

§ 3. Podstawa wymiaru dodatkowych wynagrodzeń za pracę w godzinach nadliczbowych, w porze nocnej, w warunkach szkodliwych dla zdrowia, szczególnie uciążliwych lub niebezpiecznych oraz wynagrodzenia za czas niezawinionego przez pracownika przestoju nie może być niższa od najniższego wynagrodzenia pracowników przemysłu węglowego, określonego przez Ministra Górnictwa i Energetyki w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, wyrażonego stawką wynagrodzenia zasadniczego dla pierwszej kategorii zaszerogowania stosowanej tabeli płac.

§ 4. 1. Minister Górnictwa i Energetyki w porozumieniu z właściwymi federacjami związków zawodowych ustali dla przedsiębiorstw system wynagradzania odpowiadający przepisom ustawy.

2. W przedsiębiorstwach stosuje się jednolity system wynagradzania.

3. System wynagradzania wprowadza się w formie porozumienia. Strony porozumienia, zasady i tryb jego zawierania i rozwiązywania oraz wprowadzania w nim zmian określi Minister Górnictwa i Energetyki w uzgodnieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz w porozumieniu z właściwymi federacjami związków zawodowych.

§ 5. 1. Miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego dla kierowników zakładów pracy, o których mowa w art. 9 ust. 4 ustawy, nie mogą być wyższe dla:

1) zatrudnionych pod ziemią od:

- a) 45 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii specjalnej,
- b) 40 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii pierwszej,
- c) 36 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii drugiej,
- d) 31 500 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii trzeciej,

2) zatrudnionych na powierzchni od:

- a) 39 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii specjalnej,
- b) 34 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii pierwszej,
- c) 31 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii drugiej,
- d) 27 500 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii trzeciej.

2. Przy zaliczaniu przedsiębiorstw do kategorii, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio kryteria ustalone przez Ministra Górnictwa i Energetyki w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy.

3. Organ uprawniony do przyznawania wynagrodzenia kierownikowi ustala wysokość wynagrodzenia zasadniczego, z uwzględnieniem wysokości premii (innego składnika wynagrodzenia o charakterze premii), wypłacanej w ciężar kosztów, przewidzianej w porozumieniu.

4. Jeżeli wysokość premii przekracza 45% wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, albo 40% dla pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 2, kierownikowi przyznaje się stawkę wynagrodzenia zasadniczego odpowiednio niższą od maksymalnej stawki tego wynagrodzenia, przewidzianej w porozumieniu.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio, jeżeli podstawa wymiaru premii obejmuje oprócz wynagrodzenia zasadniczego również inny składnik wynagrodzenia.

§ 6. 1. Podstawę wymiaru specjalnego wynagrodzenia, przewidzianego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa — Karta górnika (Dz. U. z 1982 r. Nr 2, poz. 13), stanowi:

- 1) dla pracowników zatrudnionych przed dniem wejścia w życie porozumienia — stawka wynagrodzenia zasadniczego, jaką pracownik otrzymał przed dniem wejścia w życie porozumienia,
- 2) dla pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie porozumienia lub po tym dniu — stawka wynagrodzenia zasadniczego, jaką pracownik otrzymałby przed dniem wejścia w życie porozumienia na podstawie dotychczasowych przepisów.

2. Specjalne wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, ustala się ryczałtowo w stawkach kwotowych i określa w porozumieniu.

3. Do przedsiębiorstw, o których mowa w § 1, nie stosuje się przepisów art. 16 ustawy.

§ 7. 1. Wysokość nagrody jubileuszowej, o której mowa w art. 17 ust. 2 ustawy, wynosi:

1) za 15 lat pracy	— 75% podstawy wymiaru,
2) za 20 lat pracy	— 100% podstawy wymiaru,
3) za 25 lat pracy	— 150% podstawy wymiaru,
4) za 30 lat pracy	— 200% podstawy wymiaru,
5) za 35 lat pracy	— 250% podstawy wymiaru,
6) za 40 lat pracy	— 300% podstawy wymiaru,
7) za 45 lat pracy	— 350% podstawy wymiaru,
8) za 50 lat pracy	— 400% podstawy wymiaru.

2. Podstawę wymiaru nagrody jubileuszowej, o której mowa w ust. 1, stanowi:

- 1) dla pracowników zatrudnionych przed dniem wejścia w życie porozumienia — wynagrodzenie wypłacane pracownikom przed tym dniem, obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy,
- 2) dla pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie porozumienia lub po tym dniu i nabywających prawo do nagrody jubileuszowej — wynagrodzenie, jakie pracownik otrzymałby przed dniem wejścia w życie porozumienia na podstawie dotychczasowych przepisów, obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy.

3. Porozumienie może ustalić zryczałtowaną podstawę wymiaru nagrody jubileuszowej dla pracowników zaseregowanych do poszczególnych kategorii zaszerogowania, uwzględniając zasady ustalone w ust. 2.

4. Do przedsiębiorstw, o których mowa w § 1, nie stosuje się przepisów art. 17 ust. 3 ustawy.

§ 8. 1. Pracownikowi przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w związku z przejściem na emeryturę lub rentę w wymiarze procentowym, oraz w zależności od liczby lat pracy, określonych w art. 18 ustawy.

2. Podstawę wymiaru jednorazowej odprawy pieniężnej stanowi najniższe wynagrodzenie, o którym mowa w § 3.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner